

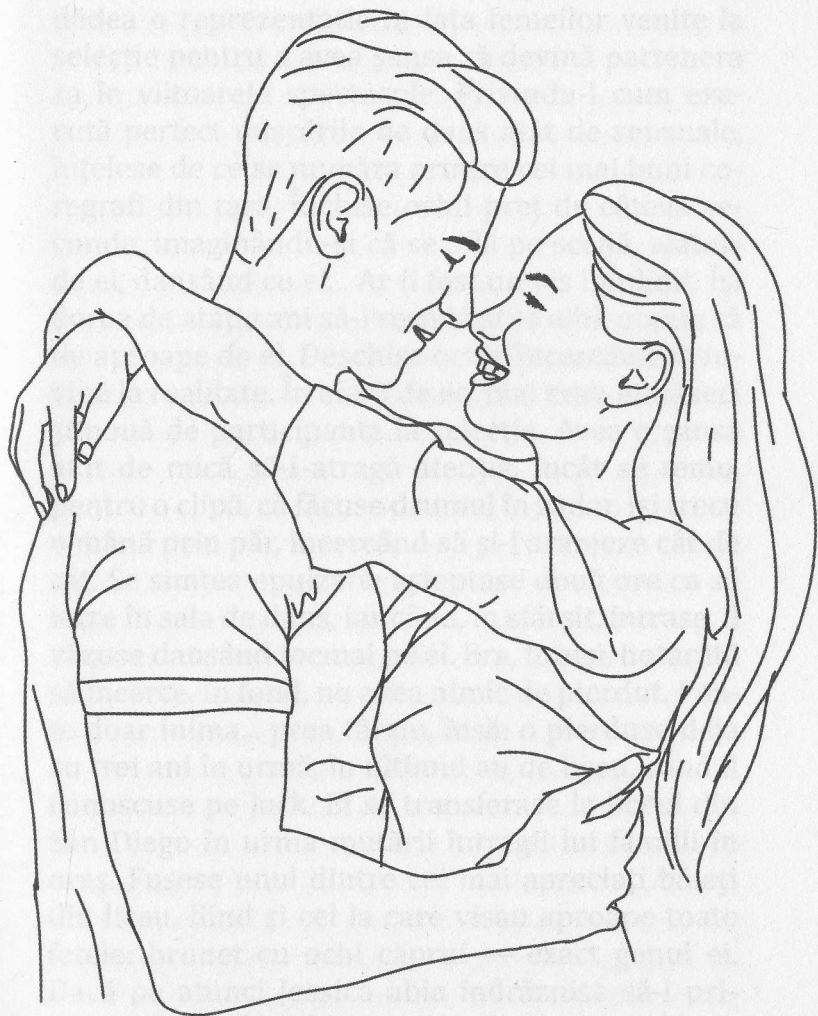
LORENA LENN

UNIREA DESTINELOR



STYLISHED
Timișoara, 2018

Respect pentru oameni și cărți



Respect pentru oamenii și cărți

Jessica știa că meritase așteptarea imediat ce îl văzu cum dansează. Jack Connor era cel care dădea o reprezentare în fața femeilor venite la selecție pentru a avea șansa să devină partenera sa în viitoarele spectacole. Privindu-l cum execută perfect mișcările de dans atât de senzuale, înțelese de ce se număra printre cei mai buni coregrafi din țară. Închise ochii preț de câteva secunde, imaginându-și că se află pe scenă, alături de el, dansând cu el... Ar fi fost un vis împlinit. Își dorea de atâția ani să-l revadă și să aibă ocazia să fie aproape de el. Deschise ochii, încercând să revină la realitate. În afară de ea, mai erau nouăzeci și nouă de participante la selecție. Avea o șansă atât de mică să-i atragă atenția, încât se temu, pentru o clipă, că făcuse drumul în zadar. Își trecu o mână prin păr, încercând să și-l aranjeze cât de cât. Se simțea epuizată: așteptase două ore ca să intre în sala de dans, iar când, în sfârșit, intrase, îl văzuse dansând tocmai pe el. Era, totuși, hotărâtă să încerce. În fond, nu avea nimic de pierdut. Poate doar inima... prea târziu, însă: o pierduse deja cu trei ani în urmă, în ultimul an de liceu, când îl cunoscuse pe Jack. El se transferase la liceul din San Diego în urma mutării întregii lui familii în oraș. Fusese unul dintre cei mai apreciați băieți din liceu, fiind și cel la care visau aproape toate fetele: brunet cu ochi căprui — exact genul ei. Dacă pe atunci Jessica abia îndrăznise să-l privească, visând la el în taină, Jack se apropiase de ea treptat, purtându-se cu totul altfel decât ceilalți. În timp, ajunseseră să fie amici și să aibă încredere tot mai multă unul în celălalt.

Jessica își amintea și de frații lui Jack: Logan, cel mai mare dintre ei, și Noah, fratele mijlociu. Toți trei erau niște băieți nu doar atrăgători, ci și inteligenți, care atrăgeau privirile fetelor din oraș. Jessica nu putuse uita clipa în care Jack o invitase la balul de absolvire, la care o și însoțise. Tocmai pe ea, vecina lui cuminte și timidă.

Cel mai important moment din noaptea aceea a fost cel în care au dansat împreună, în văzul tuturor. Mai mult decât atât, atunci când o condusesese acasă, Jack o sărutase, nebănuind că-i oferă primul sărut din viața ei. Și azi ținea minte felul în care îi șoptise numele: Jessie... Numai el o numise astfel, fiindcă, în general, lumea îi spunea pe numele întreg. Momentul acela fusese singurul care putea fi numit doar al lor, fiindcă în ziua următoare el plecase la Los Angeles, pentru a studia dansul, coregrafia. Nu-l mai văzuse de atunci decât foarte rar, când venea acasă în vacanță, însă în zilele acelea, dacă se întâmpla să se întâlnească, nu schimbau mai mult de câteva cuvinte politicoase. La început, reacția lui o duruse, însă cu timpul se obișnuise. În fond, tot ce putea să facă era să-l privească de la distanță și să-l viseze. Nu se putea abține, chiar dacă știa că nu era realist ceea ce făcea. Cuceritor de felul său, Jack venea însoțit de fiecare dată de altă fată, mai frumoasă și mai superficială, în opinia Jessicăi, care nu putea fi decât pătinoare când venea vorba de el.

Într-o zi, mergând să-i transmită mamei lui Jack un mesaj din partea mamei sale, îl găsisese singur acasă. Reacționase atât de rece la vederea ei, încât aproape că se simțise alungată. Plecase abia

stăpânindu-și lacrimile. Nu i-a înțeles deloc reacția, mai ales că, într-o vreme, s-au înțeles foarte bine. Își tot promitea să și-l scoată din inimă, fiindcă nu-i merita sentimentele, însă nu reușea. Toate eforturile ei fuseseră în zadar. Inima ei refuza să accepte adevărul dureros, și anume faptul că el nu-i va împărtăși sentimentele niciodată. Tocmai din acest motiv luase decizia de a încerca să devină coregraf, ca el, nutrind o pasiune pentru dans, însă una și mai mare pentru el. Acela era primul pas al planului ei, fiindcă după aceea voia să-l cucerească.

Jessica nu se putea abține să nu-l privească admirativ. La urma urmei, avea ce să admire: Jack era un coregraf și un dansator minunat, iar frumusețea și carisma îi completau profilul masculin. Oricare dintre participantele la competiție ar fi fost norocoasă să fie partenera lui, și nu numai. Și ea venise cu gândul de a-și încerca norocul. Sigur că principalul motiv era dorința de a-l revedea, deși era posibil ca el s-o fi uitat cu desăvârșire. Avea convingerea că nimeni altcineva nu-l putea privi așa cum o făcea ea în timp ce-și aștepta rândul la dans.

Jack își schimbase din nou partenera, luând o altă fată din cele prezente în sală. Deși îi plăcea enorm să danseze, abia aștepta să se termine selecția și să plece acasă. Urma să-și întâlnească mama și frații pe care nu-i mai văzuse de o lună, de la ultimul spectacol. Avea nevoie de o parteneră nouă, fiindcă cea anterioară îl anunțase că urma să aibă un copil. Era pus astfel în situația obositoare de a organiza o selecție pentru a găsi



Respo o dansatoare pe măsura exigențelor lui.

Făcu un semn aprobator, care însemna că poate să i se alăture următoarea participantă.

Jessica își simți inima bătându-i cu putere în timp ce se îndrepta spre el. Arăta atât de atrăgător în pantalonii aceia negri, lejeri și tricoul alb care îi completa ținuta! Își purta părul negru prins în coadă, iar cerceul din ureche îi dădea un aer rebel.

Își dădu seama că o recunoaște. O privi cu surprindere, dar și cu drag. Însă Jack era genul care se uita astfel la toate fetele, își spuse ea, înaintând și întinzându-i mâna. Jack o prinse în brațe, după care o roti de mai multe ori în jurul său, în ritm de rumba, dansul ei preferat. Jessica îl urmărea cu încântare, bănuindu-i și anticipându-i mișcările, fixându-l cu privirea nu numai fiindcă o cerea dansul, ci și fiindcă îi făcea plăcere. Timp de două minute, Jack fu din nou numai al ei, își spuse ea, visătoare. Aproape că nu mai avea aer din cauza succesiunii de mișcări, uneori rapide, alteori lente și senzuale, dar se simțea minunat. Era din nou în brațele lui și numai asta conta. Încerca să-i transmită din priviri și mișcări ceea ce simțea pentru el. I se părea că lumea se oprise în loc pentru ei. La un moment dat, palmele lui Jack îi cuprinseseră șoldurile. O ridică în aer și o ținut astfel câteva secunde, apoi o coborî încet de-a lungul corpului său, spre deliciul spectatorilor. Jessica ajunsese astfel cu picioarele întinse pe podea, în timp ce-și sprijinea capul, dar și o mână, de piciorul lui.

Jack întinse mâinile, ajutând-o să se ridice la



același nivel cu el, privind-o de parcă ar fi fost într-adevăr cu totul absorbit de ea. O întoarse apoi cu spatele la el, trecându-și palmele de-a lungul brațelor ei, într-o mângâiere prelungă.

Câteva secunde mai târziu, Jessica se întoarse spre Jack, mângâindu-i obrazul și unindu-și mâna cu a lui. Se lăsă condusă de el și umplură amândoi scena cu mișcări circulare.

Finalul dansului îi aduse unul în brațele celuilalt, cu chipurile foarte apropiate și privirile intens intersectate. Rămaseră astfel câteva secunde în plus după terminarea melodiei, dezlipindu-se unul de celălalt numai când auziră aplauzele celor din jur.

— Jessie... ce te-a făcut să vii aici? o întreabă Jack, apropiindu-și buzele de urechea ei, căci aplauzele încă răsunau în sală.

— Cred că mi-a fost dor să dansez cu tine..., îi spuse ea adevărul sub o formă mai jucăușă, zâmbindu-i cu drag.

— Să știi că mă bucur să te văd. A trecut ceva timp...

— Da... Și eu mă bucur că te văd... îi mărturisi Jessica.

— Poți să aștepți acolo până termin cu proba asta. Vorbim după aceea, bine? rosti el, strângându-i ușor mâna înainte de a-i da drumul.

— Da, bine... răspunse ea, lăsându-l singur în mijlocul sălii.

Se așeză pe o bancă, urmărindu-l cum dansează cu celelalte fete. Încă simțea legătura pe care o trăise în timpul dansului, deși știa că acela era un lucru normal între doi parteneri de dans.

Ceva îi spunea însă că nu orice pereche de dansatori se bucură de o asemenea apropiere. Sau cel puțin așa îi plăcea ei să creadă. Deși respira cu greutate în urma dansului, era fericită. Nu se mai simțise de mult timp astfel. De trei ani, mai exact... Spera să fie capabilă să-și îndeplinească visul, fiindcă mai presus de a fi partenera lui de dans, își dorea să fie partenera lui de viață. Își propusese ceea ce nicio altă fată nu reușise: să-l facă pe Jack Connor să se îndrăgostească de ea și s-o iubească cel puțin la fel de mult cum îl iubea ea.

Le privea cu tristețe pe celelalte fete care dansau cu el. Îi venea să le spună că n-au nicio șansă, fiindcă ea urma să-l cucerească în întregime.

După câteva minute, la încheierea dansurilor, Jack rămase în mijlocul sălii, privindu-le cu entuziasm pe fetele care îi așteptau decizia.

Jessica avea mari emoții. Știa că era o ocazie unică de a fi mai mereu în preajma lui și-și dorea din toată inima să aibă parte de acest lucru.

— În primul rând, dați-mi voie să vă mulțumesc tuturor pentru prezența voastră aici. E important să participați la orice competiție, să nu uitați asta. Deși multe dintre voi sunt foarte talentate, nu pot să aleg decât una pentru a-mi fi parteneră. Prin urmare, câștigătoarea e concurenta cu numărul 17. Jessica, vino aici, lângă mine, te rog, o invită el, cu zâmbetul care încălzea inima tinerei femei de fiecare dată.

Jessica merse spre el. O bucurie imensă-i inunda inima. Își dorise atât de mult să reușească, încât acum i se părea că i se întâmplă altcuiva. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și revină și să

realizeze că făcuse deja primul pas al planului ei.

— Mulțumesc... reuși să-i spună, sorbindu-l din priviri.

— Cu plăcere, însă totul se datorează talentului tău, îi spusese Jack, luând-o de mână. Jessica, spune-ne, te rog, cum ți s-a părut experiența prin care tocmai ai trecut? Sunt convins că și celelalte participante sunt foarte curioase să știe acest lucru.

— Acum nu pot să spun decât că nu s-a comparat cu nicio altă experiență de-a mea de până acum... îi răspunse ea, privindu-l în ochi, după care își îndreptă atenția asupra celorlalte concurente.

După alte câteva minute, sala de dans se goli, iar Jack luă o sticlă cu apă și se așeză pe bancă.

— În sfârșit, liniște... rosti, apoi bău.

— Jack Connor... ție îți plac gălăgia și aglomerația. Sau, cel puțin, îți plăceau, vorbi Jessica, așezându-se lângă el.

— Știi... până și un gălăgios ca mine are nevoie de momente de liniște și singurătate.

— Mi se pare mie sau ai devenit mai sentimental, odată cu trecerea anilor? îl întrebă Jessica pe un ton ironic.

Așteptă însă cu nerăbdare răspunsul lui.

— Îți pot arăta exact cât de sentimental am devenit, dacă dau drumul la muzică și te țin aici câteva ore, ca să dansăm.

— Nu cred, ești prea obosit...

— Ai dreptate, dar poate ți-aș cere să dansezi singură, iar eu să stau aici și să te privesc... Doar trebuie să faci tot ce spune coregraful, nu?

— Asta numai până când voi fi la fel ca tine...
— Știi, Jessie, ar fi cu adevărat ciudat să fii la fel ca mine...

— De ce? Eu mă refer la domeniul în care lucrezi... vreau să fiu coregrafă, și încă una foarte bună. Nu e nimic rău în asta și nici ciudat.

— Așa, deci, vrei să-mi faci concurență? o întrebă el, râzând.

— Cineva trebuie să facă și asta...

— Atunci, sper că ai venit pregătită, căci avem mult de lucru. Încă o dată, mă bucur că te văd, Jessie...

— Și eu... și te asigur că sunt pregătită. Vei fi mândru de mine, sunt convinsă.

— N-am nici cea mai mică îndoială. Ești una dintre cele mai hotărâte persoane pe care le cunosc.

— Dar tu?

— Eu?

— Da, tu. Ești hotărât să mă înveți tot ce știi? Îl întrebă, sperând că nu-i simțise glasul tremurând.

— Bineînțeles. Doar de asta te afli aici, nu? Ai să înveți de la cel mai bun, o asigură el, privind-o ușor încurcat.

— O, n-am nici cea mai mică îndoială în privința asta.

— Perfect.

— Vreau să aud muzica, Jack. Vino aici, îi ceru ea, ridicându-se de pe bancă și mergând în mijlocul sălii.

— Acum? Abia m-am așezat, încercă el să scape de provocare.

— Da, acum. Doar nu vrei să mă lași să aștept, nu-i așa?

— Bine, dar îți promit că vei suferi. Treaba asta se va lăsa cu o febră musculară serioasă...

— Nu-ți face griji în privința mea. Sunt odihnită. Tu ești cel care a dansat mai bine de două ore...

Jack apăsă butonul telecomenzii, făcând astfel ca muzica să răsună din boxele puternice. Veni apoi lângă Jessica, împletindu-și mâinile cu ale ei și începând să danseze.

— Doar un dans pentru seara asta, bine? Nu de alta, dar mâine dimineată plec spre San Diego și vreau să am timp să mă odihnesc, îi spuse Jack, aducând-o spre el.

— Ce întâmplare... și eu merg mâine acasă. Am putea merge împreună, ce spui? Propuse fata.

Deși inima îi bătea cu putere, nu mai putea să dea dovadă de reținere și timiditate. Trebuia să fie hotărâtă, dacă voia să obțină ceea ce-și dorea. Și numai ea știa cât îl dorea...

— Bine... dar ce va spune Rebecca, mama ta, când te va vedea însoțită de mine? Nu crezi că i se va părea puțin neobișnuit?

— Nu e nimic neobișnuit, Jack. Doar suntem vecini și prieteni. Lucrurile astea nu s-au schimbat, îi explică, venind în spatele lui și plimbându-și mâinile pe pieptul și abdomenul său. Putea să jure că, preț de o clipă, îl simțise tresărind. Asta nu era decât o mică parte din ceea ce voia să-l facă să simtă. Rămase surprinsă când Jack se întoarse spre ea, îi cuprinse mâinile într-ale lui și se întinse pe podea, aducând-o deasupra sa.

— Ai dreptate, Jessie. Nu e nimic neobișnuit în asta...

— Nu. Absolut nimic... îi răspunse Jessica, răsucindu-se și aducându-l deasupra ei.

Dansau pe ritmul melodiei, în poziția aceea și privindu-se de parcă se descopereau unul pe altul. Simțeau totuși fiori puțin neobișnuiți.

Jack rămase câteva secunde deasupra ei, după care se ridică în grabă. Îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice și ea.

— Cred că am dansat suficient pentru azi... îi spuse, privind-o cu atenție și eliberându-i mâna. Te pot conduce acasă, dacă vrei, numai să-mi spui adresa.

Nu voia decât să fie protector, mai ales că Jessica nu era o necunoscută.

— Mulțumesc, Jack, apreciez gestul tău. Mama ta a avut grijă să facă din voi trei niște adevărați cavaleri... îi spuse Jessica, mângâindu-i brațul, deși ar fi vrut mult mai mult decât atât – să-l sărute și să-i spună ce mult însemna pentru ea.

— Mulțumesc... se pare că ni s-a dus vestea. În orice caz, noi suntem cavalerii ei, iar ea e cea mai importantă ființă pentru noi, vorbe Jack, devenind serios.

Jessica îl privea cu drag. Cunoștea motivul seriozității lui. Cei trei frați au trecut printr-o întâmplare nefericită, fiind părăsiți de tatăl lor la o vârstă fragedă și rămânând doar în grija mamei, o femeie minunată, care încercase să le asigure un trai pe cât de bun posibil.

Jack o conduse acasă, după care merse la apartamentul său, meditănd asupra întâmplării-

lor de peste zi. Abia aștepta să-și revadă mama și frații care, deși mai în vârstă ca el, îi erau mereu alături, iar dacă făcea vreo prostie, încercau să-l aducă pe calea cea bună.

*

— Am închis! spuse Logan, aranjând niște produse pe raft.

— Sper că te pot convinge să te răzgândești...

Logan se răsuci spre ușă, surprins de îndrăzneala pe care o sesizase în glasul acela feminin. Era hotărât s-o expedieze rapid pe necunoscută, însă, preț de câteva secunde, privirea îi rămase ațintită asupra femeii. Aerul sfidător, dar și felul în care arăta îl derutau. Era atrăgătoare: nu foarte înaltă, cu ochi căprui care păreau să ascundă o ușoară vulnerabilitate, cu buze roșii apetisante, toate completate de un corp armonios. Logan ridică ușor o sprânceană. Văzuse multe roșcate frumoase, însă niciuna nu avusese părul de nuanța aceea. În plus, femeia părea decisă să se facă bine înțeleasă.

— Domnișoară... Sunteți sigură că aveți aptitudinile necesare pentru a lucra în barul meu?

— Lindsay Greystone e numele meu, Logan, se prezentă ea, întinzându-i mâna.

— Bine, Lindsay. Deci?

Nu o întrebă de unde îi știe numele, fiindcă sigur i-l citise pe sigla barului.

— Am mai lucrat pe un post asemănător, dar într-un bar cu totul diferit de al tău, deci cât de greu poate fi?